

РЕШЕНИЕ

№ 6111

гр. София, 21.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **138** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на С. К. К., представляван от адв. К. Ч., със съдебен адрес. [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006051/23.10.2024г., издадена от полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели № С. . В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение на изискванията за форма и при съществени процесуални нарушения. Твърди се, че е установено управление на чуждо, а не на собствено превозно средство, че от заповедта не е ясно по отношение на кое превозно средство се налага мярката, че в заповедта не бил посочен АУАН, чрез който нарушението не е установено, както и че не са изложени мотиви по

отношение на определения срок на действие на мярката. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи чрез процесуален представител оспорва жалбата и прави искане за присъждане на разноски по делото.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДВП определени структури на МВР, сред които и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 6400 от 07.07.2023г. директорът на СДВР е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от Закона за движението по пътищата, сред които са и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция при СДВР. Издателят на заповедта за налагане на ПАМ, видно от заповед № 513з – 4570 от 20.09.2024г. е назначен на длъжност полицейски инспектор в сектор към отдел „ПП“ на СДВР.

От представената по делото извадка от данните за регистрираните ППС се установява, че жалбоподателят от 01.07.2024г. е собственик на мотоциклет Х. СХ 300 със СРМПС №[ЕИК].

С обжалваната заповед № 24-4332-006051/23.10.2024г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП, полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца“, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че С. К. К. - собственик на мотоциклет Х. СХ 300 с рег. [рег.номер на МПС] , е установен да го управлява на 23.10.2024г. около 17:14ч. в [населено място] по [улица] с посока от ул. Ф. Н. към ул. Г., без да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него

МПС (СУМПС №[ЕИК] изд. на 25.08.2017г., придобити категории: В, М, АМ), за което му е съставен АУАН Серия ГА № 3218653/23.10.2024г.

Видно от представения по делото АУАН серия ГА № 3218653/23.10.2024, на 23.10.2024г. около 17:14ч. в [населено място] е установено управление на въпросния лек мотоциклет от жалбоподателя, който притежава СУМПС №[ЕИК] изд. на 25.08.2017г. с придобити категории: В, М, АМ.

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на адресата на 06.12.2024г., а жалбата е подадена на 20.12.2024г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Ясно е индивидуализирано превозното средство, чиято регистрация се прекратява. Посоченият в заповедта АУАН е този, с който е установено нарушението, което е основание за налагане на мярката. Наложена мярка е в минималния предвиден от закона срок и затова липсата на мотиви по отношение на продължителността на срока не представлява каквото и да било нарушение на изискванията за форма. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е

съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки. Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. “а” от ЗДвП е собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. При тази правна уредба съдът приема, че предпоставките, уредени в обсъжданата правна норма за налагане на принудителната административна мярка към момента на постановяването ѝ са налице, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния срок, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи: „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на

Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна. Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху превозното средство, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията. Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху превозното средство, тъй като го лишава от възможността за шест месеца да си служи с вещта, която притежава. Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от неспособен водач, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в превозното средство и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си –

несъмнено е, че по време на дерегистрацията, превозното средство не може да бъде ползвано от други неправоспособни водачи и по този начин да се създадат предпоставки за пътнотранспортни произшествия. Доколко е налице справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се преценява с оглед конкретната ситуация. В конкретния случай мярката е в минимален срок, а видно от представената справка за водача, жалбоподателят е системен нарушител на правилата на движение по пътищата и респ. поведението му като водач на ППС представлява по-голяма опасност за останалите участници в движението. По тези съображения съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. С оглед изхода на спора на основание чл.143 ал. 3 от АПК, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Предвид фактическата и правна сложност на спора, и предприетите от представителя на ответника процесуални действия, размерът на възнаграждението следва да бъде определено в минималния такъв, установен в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно - 100 лв.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. К., представляван от адв. К. Ч., със съдебен адрес. [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006051/23.10.2024 от 23.05.2024 г., издадена от полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Осъжда С. К. К. от [населено място], [улица], ет.7, ап. 14 да плати на СДВР 100лв. разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

